

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6S/56/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018200487
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Marián Degma
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2018:1018200487.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Mariána Degmu a členov senátu JUDr. Andrey Kriškovej a JUDr. Otílie Belavej, v právnej veci žalobcu: A.. H. E., bytom P. XX, XXX XX H., zastúpený: KVASŇOVSKÝ & PARTNERS | ADVOKÁTI s.r.o., so sídlom Dunajská 32, 811 08 Bratislava, konajúca prostredníctvom JUDr. Miloša Kvasňovského, konateľa a advokáta, proti žalovanému: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie č. 13, 811 03 Bratislava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Č. 31656/2018/153/RK zo dňa 13.03.2018, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Krajský súd v Bratislave žalobu zamietá.

Žalovanému súd právo na náhradu trov konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. V zákonnej lehote podanou žalobou zo dňa 05.04.2018 sa domáhal žalobca zrušenia rozhodnutia žalovaného Č. 31656/2018/153/RK vydaného dňa 13.03.2018 ako aj rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu - Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky Č. 31656/2018/153 zo dňa 06.02.2018, vrátenia veci žalovanému na ďalšie konanie a priznania náhrady trov konania. Zároveň žalobca žiadal priznať podanej žalobe odkladný účinok, čomu správny súd uznesením č. k. 6S/56/2018 - 77 zo dňa 07.06.2018 vyhovel.

Priebeh administratívneho konania a rozhodnutia správnych orgánov.

2. Z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného súd zistil, žalovaný začal voči žalobcovi správne konanie, o čom vydal upovedomenie dňa 11.04.2017. Vo veci bolo vykonané ústne pojednávanie dňa 25.05.2017. Administratívny spis zároveň obsahuje znalecké posudky č.1/2016, č.2/2016, č.3/2016, č.4/2016 vypracované žalobcom.

3. Prvostupňový správny orgán - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky svojím rozhodnutím Č. 31656/2018/153 zo dňa 06.02.2018 (ďalej len prvostupňové rozhodnutie) uznal žalobcu za vinného zo spáchania iného správneho deliktu podľa § 27 ods. 1 písm. b) zákona č.382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o znalcoch) a zároveň podľa § 27 ods. 3 písm. c) zákona o znalcoch mu uložil zákaz výkonu znaleckej činnosti na obdobie jedného roka a podľa § 27 ods. 3 písm. b) zákona o znalcoch peňažnú pokutu vo výške 800 €, dôvodiac tým, že žalobca (ako znalec) sa mal predmetného iného správneho deliktu dopustiť v písomnom vyhotovení znaleckých úkonov č. 1/2016, č. 2/2016, č. 3/2016, č. 4/2016 vypracovaných v Martine dňa 08.09.2016 pre zadávateľa Úrad pre reguláciu sieťových odvetví (ďalej len ÚRSO) vo veci „stanovenia všeobecnej hodnoty majetku Dopravné prostriedky“ obchodných spoločností Východoslovenská distribučná, a. s.,

Stredoslovenská energetika - Distribúcia, a. s., Západoslovenská distribučná, a. s., SPP - distribúcia, a. s., k dátumu 31.12.2015.

4. Prvostupňový správny orgán žalobcovi pri vypracovaní znaleckých posudkov vytkol viacero pochybení: 1/ neuvedenie údajov o dátume vykonania ohliadok, 2/ neuvedenie kedy a kde došlo k vykonaniu skúšobných jazd cestných vozidiel, 3/ neodôvodnenie postupu pri stanovení východiskovej hodnoty a nepriloženie príloh, 4/ neuvedenie výpočtu základnej amortizácie za dobu prevádzky vozidiel, 5/ neuvedenie tabuľky týkajúcej sa výpočtu technického stavu vozidiel, 6/ nevykonanie samostatného technického stavu skupiny pneumatiky, 7/ neuvedenie stanovenia koeficientu platnosti kontroly technického stavu vozidla k1, 8/ neuvedenie stanovenia koeficientu poškodenia vozidla haváriou k2, 9/ neuvedenie stanovenia koeficientu počtu držiteľov vozidla k3, 10/ neuvedenie stanovenia koeficientu spôsobu prevádzky vozidla k4, 11/ neuvedenie stanovenia koeficientu dopytu trhu k5, 12/ nezatriedenie zložiek majetku bez evidenčného čísla, 13/ neodôvodnenie stanovenia koeficientu morálneho opotrebenia, 14/ neodôvodnenie stanovenia koeficientov, ktorých súčin predstavuje koeficient predajnosti, 15/ neodcitovanie otázok zadávateľa v časti záver, 16/ zodpovedanie otázok spadajúcich mimo rozsah zápisu. Zároveň prvostupňový správny orgán poukázal na objekt iného správneho deliktu kladeného za vinu žalobcovi, a to záujem štátu na tom, aby osoby zapísané v zozname znalcov vykonávali znaleckú činnosť v súlade s povinnosťami znalca, keďže jej nekvalitný výkon má spravidla ďalekosiahle spoločenské následky. Záverečná časť rozhodnutia bola venovaná úvahám o druhu a výške žalobcovi uložených sankcií, kde správny orgán zohľadnil v zmysle § 27 ods. 8 zákona o znalcoch povahu, mieru zavinenia, závažnosť, spôsob a dôsledky protiprávneho konania žalobcu. Zároveň uviedol, že nemohol zohľadniť dĺžku protiprávneho konania, nakoľko táto sa posudzuje iba v prípade trvácich iných správnych deliktov. Zavinenie žalobcu bolo zistené vo forme vedomej nedbanlivosti, keďže tento vzhľadom na svoju odbornosť mal mať vedomosť o tom, ako správne postupovať. Povahu pochybení žalobcu rozdelil žalovaný do 4 kategórií: 1/ neodôvodnenie postupu a nepriloženie príloh slúžiacich na zabezpečenie preskúmateľnosti, 2/ nezatriedenie majetku, 3/ neodcitovanie otázok zadávateľa, 4/ vykonanie znaleckej činnosti nespádajúcej pod rozsah zápisu. Nedostatky uvedené v 1/ kategórii mali podľa žalovaného individuálnu závažnosť. Žalovaný medzi menej závažné nedostatky zaradil: neuvedenie dátumov ohliadok, neuvedenie informácií o skúšobných jazdách, stredne závažný nedostatok - neuvedenie samostatného stanovenia technického stavu skupiny pneumatiky, závažné nedostatky - neodôvodnenie stanovenia východiskových hodnôt VH, neuvedenie výpočtu základnej amortizácie za dobu prevádzky vozidiel, neuvedenie tabuľky stanovenia a výpočtu technického stavu vozidla, neodôvodnenie stanovenia koeficientov.

5. Ďalej bolo vytknuté, že žalobca ani v jednom zo znaleckých úkonov neuskutočnil zatriedenie majetku bez evidenčného čísla, čo bolo vyhodnotené ako vážny nedostatok, keďže nebolo možné zo znaleckých úkonov zistiť, podľa ktorej metodiky v konkrétnom prípade žalobca postupoval a nedala sa vykonať ani kontrola správnosti jeho postupu pri jednotlivých položkách.

6. Neodcitovanie otázok zadávateľa v časti záver vyhodnotil ako formálnu chybu nízkej závažnosti.

7. Ako mimoriadne závažný nedostatok bolo posúdené zodpovedanie otázok, ktoré nespádali pod obsahové vymedzenie odborov a odvetví zoznamu, kde bol žalobca zapísaný - Odhad hodnoty cestných vozidiel. K tomuto žalovaný uviedol, že nebolo podstatné, že zadávateľom bol ÚRSO, keďže išlo o súkromnoprávny vzťah medzi žalobcom (znalcom) a ÚRSO. Žalobca stanovil všeobecnú hodnotu množstva majetku v odvetviach a odboroch v ktorých nebol zapísaný, bez získania príslušného vzdelania, bez úspešného absolvovania odborných skúšok a bez špecializovaného vzdelávania v odboroch Elektrotechnika a Strojárstvo, čo možno považovať za najzávažnejší nedostatok znaleckej činnosti.

8. Žalovaný tiež uviedol, že v danom prípade on ako konajúci správny orgán nemohol v rozhodnutí o vine znalca (žalobcu) upustiť od jeho potrestania, keďže tento inštitút nie je upravený v zákone o znalcoch. Nepovažoval za primerané ani uloženie písomného napomenutia (§ 27 ods. 3 písm. a/ zákona o znalcoch), a to vzhľadom na povahu zistených pochybení. Konštatoval, že žalobca sa dopustil širokého spektra závažných pochybení, avšak on nepristúpil k uloženiu najprísnejšej sankcie - vyčiarknutiu zo zoznamu (§ 27 ods. 3 písm. d/ zákona o znalcoch) dôvodiac tým, že v prípade žalobcu išlo o jeho prvé sankcionovanie a následkom zistených pochybení by nemala byť strata znaleckého oprávnenia a takáto sankcia by bola neprimeraná. Uložená sankcia podľa žalovaného bola adekvátna okolnostiam prípadu,

kratší zákaz činnosti by neplnil represívnu funkciu a uložená peňažná pokuta nebude mať na žalobcu likvidačný charakter.

9. V dôsledku žalobcom podaného rozkladu zo dňa 28.02.2018 voči v bode 3 tohto rozsudku uvedeného prvostupňového správneho rozhodnutia o veci rozhodol žalovaný napadnutým rozhodnutím Č. 31656/2018/153/RK zo dňa 13.03.2018, a to tak, že vyššie uvedené prvostupňové rozhodnutie potvrdil a podaný rozklad zamietol.

10. V odôvodnení rozhodnutia žalovaný sa postupne vyjadril k jednotlivým v rozklade vzneseným námietkam, pričom uviedol, že žalobca ako účastník konania si musel byť vedomý skutočnosti, že zo znaleckého úkonu musí byť s poukazom na § 17 ods. 3 písm. e) zákona o znalcoch zrejmé akým spôsobom, postupom, prostriedkami a za pomoci akých podkladov dospel k záverom vysloveným v znaleckom posudku. Preskúmateľnosť znaleckého úkonu je významnou vlastnosťou a súčasne zákonnou podmienkou, ktorú musí každý znalecký úkon napĺňať. Ak má byť znalecký úkon preskúmateľným, musí znalec odborne a zrozumiteľne popísať myšlienkový proces, ktorým dospel k záverom obsiahnutým v znaleckom úkone. Ak by znalec neodôvodnil záver obsiahnutý v znaleckom úkone, nenaplnil by jeho účel tak, aby ho mohol pochopiť nielen ten, pre koho bol znalecký úkon určený. Pre zadávateľov i tretie osoby, obzvlášť orgány verejnej moci, sú podstatné nielen vecné závery, ale aj ich preskúmateľnosť. Len taký znalecký úkon, z ktorého vyplýva akými postupmi a pochodmi sa znalec pri formulovaní svojich záverov riadil, možno označiť za riadne vykonaný. Aj prípadné stotožnenie sa zadávateľa so záverom uvedenom v znaleckom úkone nezbujuje znalca (žalobcu) povinnosti riadne znalecký úkon odôvodniť a vyhotoviť tak, aby jeho skladba umožňovala preskúmať jeho obsah a overiť dôvodnosť postupov znalca.

11. Ohľadom námietky o nevykonaní znaleckej činnosti žalobcom v rozsahu nespádajúcom pod rozsah jeho zápisu, dôvodiac výnimkou v zmysle § 11 ods. 3 zákona o znalcoch žalovaný uviedol, že pokladá takýto výklad žalobu dotknutého ustanovenia za nesprávny. Výnimka, na ktorú žalobca poukázal sa uplatní iba v prípade, ak sa jedná o súdne, prípadne iné konanie (správne). Za takéto konanie sa však nedalo považovať výpočet maximálnej ceny za prístup do distribučnej siete uskutočňovaný ÚRSO v zmysle § 11 vyhlášky č. 223/2016 Z. z., ktorou sa ustanovuje cenová regulácia v plynárstve. V predmetnom prípade nešlo o ustanovenie znalca, ale o podanie úkonu znaleckej činnosti na základe zmluvného vzťahu a preto aplikácia výnimky podľa § 11 ods. 3 zákona o znalcoch neprichádzala do úvahy. Taktiež bol nesprávny záver žalobcu o tom, že ÚRSO v danom vzťahu vystupoval ako orgán verejnej moci, ale tento vystupoval ako súkromnoprávny subjekt, ktorý si vybral znalca na vypracovanie posudku a uzatvoril s ním zmluvu podľa Obchodného zákonníka.

12. Čo sa týka odstránenie porušenia povinnosti odcitovania otázok zadávateľa v závere znaleckých úkonov - udialo sa to doplnujúcim podaním v súlade s § 17 ods. 7 zákona o znalcoch žalovaný uviedol, že odstránenie protiprávneho stavu považoval za poľahčujúcu okolnosť pri ukladaní sankcie. Doplnujúcim podaním žalobca odstránil niektoré, nie však všetky vytýkané nedostatky, najmä nemohol odstrániť najzávažnejší nedostatok - stanovenie všeobecnej hodnoty majetku, ktorý nespadal pod odbor, v ktorom bol žalobca (znalec) zapísaný.

13. Žalovaný mal za to, že prvostupňový správny orgán v svojom rozhodnutí sa veľmi pedantne venoval jednotlivým pochybeniam žalobcu, ktorého si za účelom presného zistenia skutkového stavu predvolal na ústne pojednávanie. Poukázal na to, že zo zákona o znalcoch vychádzala možnosť pre správny orgán „kategorizovať“ jednotlivé pochybenia znalca. V zmysle § 27 ods. 3 zákona o znalcoch je na úvahe správneho orgánu, aby kvalifikoval závažnosť jednotlivých previnení a stanovil výšku sankcií.

14. S námietkou primeranosti uloženej sankcie sa žalovaný riadne vysporiadal a poukázal na odôvodnenie prvostupňového rozhodnutia, kde bola uvedená presná identifikácia pochybení žalobcu ako aj rozsiahla úvaha o výbere vhodnosti a primeranosti sankcie, majúcej na zreteľ záujem chránený žalovaným na riadnom výkone znaleckej činnosti. Prvostupňový správny orgán sa vyčerpávajúco zaoberal všetkými faktormi podľa § 27 ods. 8 zákona o znalcoch pri úvahe o druhu a výške sankcie. Uložil žalobcovi popri sebe dve sankcie, z toho jednu peňažnú, kedy pristúpil k preskúmaniu jej možného likvidačného následku pre žalobcu a na základe získaných podkladov dospel k záveru, že uloženie peňažnej pokuty v danej výške nebude pre žalobcu likvidačné. Taktiež prvostupňový správny orgán vo svojom rozhodnutí riadne odôvodnil, prečo uložil žalobcovi zákaz činnosti na jeden rok.

Žaloba.

15. Žalobca považoval napadnuté rozhodnutie ako aj prvostupňové rozhodnutie za nezákonné a žiadal ich obe zrušiť.

16. V úvode žaloby bol opísaný skutkový stav predchádzajúci vydaniu preskúmaných rozhodnutí. Žalobca považoval obe preskúmané rozhodnutia za rozporné s ust. § 3 ods. 1, 4, 5, § 32 ods. 1, § 34, § 46 a § 47 ods. 3 Správneho poriadku ako aj so základnými zásadami trestného konania, ktoré sa analogicky uplatňujú v správnom trestaní. Mal za to, že žalovaný sa s námietkami uvedenými v podanom rozklade (zistený skutkový stav, nedostatok spočívajúci v zodpovedaní otázok nespádajúcich pod obsahové vymedzenie odborov a odvetví zoznamu, v ktorých je žalobca zapísaný, nezaobranie sa možnosťou uplatnenia výnimky podľa § 11 ods. 3 zákona o znalcoch) dostatočne nevysporiadal.

17. Žalobca poukázal, že v zmysle § 11 ods. 3 zákona o znalcoch znalec nesmie vykonať úkon v obore alebo v odvetví, v ktorom nie je zapísaný, čo sa však nevzťahuje na znalca ustanoveného na účel súdneho alebo iného konania súdom alebo iným orgánom verejnej moci. Podľa žalobcu posudzované znalecké úkony boli vypracované vo veci stanovenia všeobecnej hodnoty majetku regulovaného subjektu v postavení prevádzkovateľa distribučnej sústavy a siete, za účelom určenia všeobecnej hodnoty majetku regulovaných subjektov využívaných na výkon regulovanej činnosti na účely rozhodovacej činnosti v oblasti cenovej regulácie. Preskúmané znalecké úkony boli vykonané za znalečné uhradené výlučne z verejných zdrojov a dopad tohto znaleckého úkonu sa týka veľmi širokého spektra adresátov. Posudzované znalecké úkony boli vypracované na účel stanovenia všeobecnej hodnoty majetku na účely rozhodovacej činnosti ÚRSO v oblasti cenovej regulácie, t. j. na účely konania ÚRSO ako orgánu verejnej moci a preto bolo možné uplatniť výnimku podľa § 11 ods. 3 zákona o znalcoch. Zo žiadneho ustanovenia zákona o znalcoch nevyplýva, že by sa daná výnimka mohla uplatniť len na určitý druh konaní. Žalobca tiež uviedol, že spôsob jeho ustanovenia ako znalca bol plne v kompetencii zadávateľa, t. j. ÚRSO a preto prípadný nesprávny postup nemohol byť na jeho ťarchu. Vyhodnotil, že tak žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán nesprávne vyhodnotili použitie výnimky podľa § 11 ods. 3 zákona o znalcoch.

18. Žalobca tiež poukázal na to, že v napadnutom rozhodnutí sa žalovaný žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho námietkou v podanom rozklade spočívajúcou v absencii základného predpokladu zistenia nedostatkov preskúmateľnosti posudzovaných znaleckých úkonov. Namietal preto opodstatnenosť vytknutých nedostatkov, nakoľko v danom prípade nebol naplnený základný predpoklad zistenia správnych orgánov, a to nezrozumiteľnosť úkonu jeho adresátovi. Mal za to, že pre zachovanie princípu právnej istoty je nevyhnutné, aby správny orgán každé svoje rozhodnutie náležite a zrozumiteľne odôvodnil. Odôvodnenie rozhodnutia pritom nie je len formálnou náležitosťou rozhodnutia, ale jeho význam spočíva v základných právach každého subjektu porozumieť dôvodom správneho konania, jeho priebehu, zmyslu vyžadovaných dôkazov, dôvodom ich vykonania určitým spôsobom a najmä porozumieť hodnoteniu jednotlivých dôkazov a na tomto základe vykonaným záverom. V opačnom prípade nemá účastník administratívneho konania reálnu možnosť uplatňovať proti rozhodnutiu obranu, čo je na ťarchu jeho základným právam, konkrétne právu na súdnu a inú právnu ochranu. Rozhodnutie správneho orgánu nemá mať len represívny charakter. Musí byť vecne aj procesne bezvadné, čo v danom prípade nebolo splnené.

19. Uviedol, že v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa žalovaný zaoberal primeranosťou sankcie uloženej prvostupňovým orgánom žalobcovi, pričom jeho v rozklade podanú námietku vyhodnotil ako nedôvodnú, keďže uložená sankciu (zákaz výkonu znaleckej činnosti na 1 rok a peňažnú pokutu 800 €) plne rešpektovala početnosť a závažnosť jeho protiprávneho konania. Mal za to, že bolo povinnosťou konajúcich správnych orgánov, aby sa zodpovedne zaoberali každou okolnosťou konania, a to aj naplnením zásad ukladania sankcií ako aj objektívneho naplnenia účelu sankcie voči nemu.

20. S poukazom na § 3 ods. 4 Správneho poriadku mal za to, že bolo povinnosťou prvostupňového správneho orgánu ako aj žalovaného vždy sa pokúsiť o zmiernu vybavenie veci. Správny orgán má v prípade spoľahlivo zisteného stavu veci odôvodňujúceho záver o porušení povinnosti podľa zákona o znalcoch zákonom stanovenú možnosť, nie však povinnosť uložiť sankciu. Uvedené, však podľa žalobcu v rozhodnutiach správnych orgánov absentovalo, pričom správne orgány sa ani len teoreticky

nezaoberali možnosťou neuloženia sankcie, hoci takúto možnosť zákon o znalcoch pripúšťa rovnako ako možnosť uloženia sankcie. Neodôvodnenie výberu možnosti uloženia sankcie vo vzťahu k rovnakej možnosti neuloženia sankcie predstavovalo podľa žalobcu vadu preskúmaných rozhodnutí. V prípade, ak sa správny orgán rozhodol pre uloženie sankcie takéto rozhodnutie musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, mať všetky náležitosti podľa Správneho poriadku a rešpektovať zásady ukladania sankcií podľa zákona o znalcoch. Uložená sankcia ako prostriedok administratívneho trestania musí napĺňať účel administratívneho trestania, a to v konkrétnej rovine voči porušovateľovi zákona, vychádzajúc z individuálnych okolností veci a skutočností, za ktorých k porušeniu zákona došlo. Len za takýchto okolností možno uloženie sankcie považovať za zákonné, čo však nebol daný prípad žalobcu.

21. Žalobca namietal, že prvostupňový správny orgán v svojom rozhodnutí založil stav, kategorizáciu a terminológiu, ktorú nemožno nájsť v zákone o znalcoch. Závery prvostupňového orgánu o povahe alebo závažnosti boli podľa žalobcu nedovolenou tvorbou práva a názvoslovía, pričom v zákone nemali žiadnu oporu, a preto nemohli byť súčasťou rozhodnutia ako individuálneho právneho aktu. Nezákonná kategorizácia porušenia zákona o znalcoch zo strany prvostupňového orgánu preto nemohla byť súčasťou zákonom predpokladanej správnej úvahy a podkladom pre uloženie sankcie v súlade so zákonom.

22. S poukazom na ust. § 27 ods. 8 zákona o znalcoch žalobca sa domnieval, že bolo nutné stupeň závažnosti protiprávneho konania náležite preukázať v odôvodnení rozhodnutia a nie len pristúpiť k svojpomocnej tvorbe novej terminológie na účely nahradenia takéhoto zákonného postupu. Žalobca namietal existenciu protiprávneho konania na jeho strane. Mal za to, že správny orgán rozhodujúci o uložení sankcie, by mal zdôvodniť druh uloženej sankcie a tiež odôvodniť rozsah uloženej sankcie, a to najmä v prípade, kedy zákon stanovuje len hornú hranicu, v ktorej možno sankciu uložiť.

23. Žalobca trval na tom, že prvostupňový správny orgán sa v súvislosti s posúdením likvidačného charakteru uloženej peňažnej pokuty venoval len otázke, v akej výške mu bolo uhradené znalečné za roky 2016 - 2017 a konštatoval, príjmy zo znaleckej činnosti neboli hlavným zdrojom jeho príjmu, ale týmto bola mzda od žalobcovho zamestnávateľa spol. E. R.K.S.. Takéto konštatovanie však nevyplývalo z vykonaného dokazovania. Správne orgány disponovali len malým množstvom informácií o jeho majetkových pomeroch. V tejto súvislosti žalobca poukázal na viacero rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (sp. zn. 3 Sžo/253/2010, 3 SžoKS/64/2006, 5 Sžo/204/2010) pojednávajúcich o potrebe zdôvodnenia uloženej sankcie. Zastával názor, že uložená sankcia bola nedôvodná a nezákonná, pričom výrazne uprednostnila iba represívny charakter uloženej sankcie pred jej preventívnym pôsobením.

Vyjadrenie žalovaného.

24. Žalovaný sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 14.05.2018 a žiadal ju ako nedôvodnú zamietnuť, nakoľko obe preskúmané rozhodnutia považoval za zákonné a podrobne odôvodnené.

25. Dôvodil, že zo znenie § 11 ods. 3 zákona o znalcoch vyplýva záver, že znalecká činnosť znalca zapísaného v zozname znalcov môže byť vykonávaná len v odboroch a odvetviach kde je zapísaný. Výnimkou sú tie prípady, keď je znalec ustanovený na účely súdneho alebo iného konania súdom alebo iným orgánom verejnej moci. Mal za to, že k ustanoveniu znalca nemôže dôjsť na zmluvnom základe a výklad žalobcu pokladal za účelový nerešpektujúci terminológiu zákona o znalcoch. Odkázal na znenie § 2 ods. 1 písm. b), § 15 a § 11 ods. 3 zákona o znalcoch týkajúcich sa ustanovenia osoby nezapísanej v zozname. Pojem „ustanoviť“ sa pritom bežne používa aj v iných právnych predpisoch a je ním myslený prípad, keď orgán verejnej moci vykonáva verejnú moc vo vzťahu k určitému subjektu. Predmetné znalecké posudky boli vypracované pre ÚRSO, ktorý ako ich zadávateľ nemal postavenie orgánu verejnej moci a žalobca preto nebol ničím nútený vypracovať úkony znaleckej činnosti v časti nespádajúcej pod rozsah jeho zápisu. Výnimky nie je možné vykladať spôsobom ako to prezentoval žalobca, ktorý spôsob bol v rozpore gramatickým znením, ako aj účelom takejto výnimky.

26. Žalovaný uviedol, že povinnosť riadne odôvodniť znalecký posudok vyplýva z § 17 ods. 6 zákona o znalcoch, pričom právna úprava nerozlišuje medzi tým, či je úkon znaleckej činnosti vypracovaný na účely súdneho konania, na účely iného konania pred orgánom verejnej moci, na iné účely vyplývajúce z právnej úpravy alebo či je znalecká činnosť vykonávaná napríklad len na interné

účely obchodnej spoločnosti. Vyslovil nesúhlas s tvrdením žalobcu, že ak zadávateľ nemá žiadne výhrady, tak znalecký úkon je vypracovaný riadne. V praxi je totiž bežné, že zadávatelia nemajú záujem na vypracovaní riadne odôvodneného úkonu znaleckej činnosti, resp. keď už dôjde k jeho neriadnemu vykonaniu, nedostatky znaleckej činnosti im nemusia prekážať. Pre zadávateľa je spravidla podstatný záver znaleckého skúmania, odôvodnenie postupu často nie je zadávateľmi vnímané ako kľúčové, obzvlášť v tých prípadoch, keď nebol znalecký posudok vypracovaný po ustanovení na účely konania pred súdom alebo iným orgánom verejnej moci. Poukázal na existenciu minimálne rovnako silného verejného záujmu na tom, aby boli tieto znalecké posudky vypracované tak, ako majú byť. V danom prípade nedošlo k zabezpečeniu preskúmateľnosti predmetných znaleckých posudkov, nielen kvôli ich nedostatočnému odôvodneniu, ale aj kvôli nepriloženiu príloh. Skutočnosť opodstatňujúce takéto konštatovanie predstavujú ťažiskovú časť odôvodnenia prvostupňového rozhodnutia a takisto aj napadnutého rozhodnutia. Žalovaný zastával názor, že zo znenia predmetných znaleckých posudkov, v súvislosti s ktorými bol vykonaný dohľad, sa nedalo zistiť, aké odborné úvahy viedli znalca k jednotlivým čiastkovým záverom.

27. Žalovaný k názoru žalobcu vo vzťahu k zásade zmierného vybavenia veci podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku uviedol, že názor žalobcu vychádza z nesprávneho predpokladu, podľa ktorého sa správny orgán musí vždy pokúsiť o zmierne vybavenie veci. Žalovaný zdôraznil, že žalobca nezval do úvahy slovné spojenie „ak to povaha veci pripúšťa“, a teda rovno vychádzal z premisy, že vo veci správneho trestania povaha veci zmierne vybavenie pripúšťa. Zo znenia ust. § 48 ods. 1 Správneho poriadku nepochybne vyplýva, že zmier možno uzavrieť medzi účastníkmi správneho konania, nie medzi účastníkom a správnym orgánom. Potom zákonnosť napadnutého rozhodnutia nemohla byť nijako dotknutá tým, že správny orgán sa touto skutočnosťou nezaoberal.

28. Vo vzťahu k namietanému nezaoberaniu sa správnymi orgánov v preskúmaných rozhodnutiach otázkou upustenia od potrestania žalovaný uviedol, že v prípade rozhodnutia o vine nie je možné upustiť od potrestania, keďže tento inštitút nie je upravený v zákone o znalcoch. Zároveň doplnil, že obdobná formulácia ako v § 27 ods. 3 zákona o znalcoch je použitá aj v § 11 ods. 1 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a § 32 Trestného zákona. Prípustnosť upustenia od uloženia sankcie je výslovne upravená v § 11 ods. 3 zákona o priestupkoch a § 40 ods. 1 Trestného zákona. Naopak, zákon o znalcoch takýto spôsob rozhodnutia neustanovuje, a preto podľa jeho presvedčenia nebolo ani jeho povinnosťou vyargumentovať, prečo pristúpil k uloženiu minimálne jednej zo sankcií podľa § 27 ods. 3 zákona o znalcoch. Odkázal tiež na znenie ust. § 27 ods. 4 zákona o znalcoch, ktorý výslovne upravuje len dve alternatívy, ktorými sú jednotlivé uloženia niektorej zo sankcií a uloženie viacerých sankcií popri sebe. Aj v prípade, ak by upustenie od potrestania bolo prípustné v danom prípade, by k nemu s určitosťou nepristúpil, čo vyplývalo z úvahy o druhu a výške sankcií.

29. K námietkam žalobcu, prečo neodôvodnil rozhodnutie o uložení sankcie podľa § 27 ods. 3 písm. c) popri sankcii podľa § 27 ods. 3 písm. b) zákona o znalcoch a prečo nerozhodol o uložení iných sankcií, žalovaný tieto námietky považoval za zjavne nedôvodné, nakoľko v odôvodnení prvostupňového ako aj napadnutého rozhodnutia došlo k popísaniu úvah a hodnoteniu faktorov podľa § 27 ods. 8 zákona o znalcoch, čoho výsledkom bolo hodnotenie, k uloženiu ktorej, resp. ktorých sankcií by malo alebo nemalo dôjsť. Ohľadom žalobcom namietaného údajne „samovoľného kategorizovania pochybení“ uviedol, že vzhľadom na znenie § 27 ods. 8 zákona o znalcoch musel posudzovať závažnosť protiprávneho konania, pričom ani zákon o znalcoch a ani žiadne iné právne predpisy regulujúce výkon znaleckej činnosti neupravujú, aké pojmy by mali byť v tejto súvislosti použité. Poukázal na znenie ust. § 34 ods. 5 Správneho poriadku a mal za to, že úvaha správneho orgánu musí byť vyjadrená zrozumiteľným spôsobom a za použitia pojmov, ktoré nemajú ustanovené legálne definície. V preskúmaných rozhodnutiach ním použité pojmy ako „chyba vysokej závažnosti“, „mimoriadne závažné nedostatky“ a „formálna chyba“ sú pre osoby s kognitívnymi schopnosťami na priemernej úrovni ľahko pochopiteľné, kvôli čomu nemôže ísť o vadu rozhodnutia. Podľa žalovaného sa žalobca zrejme domnieval, že správne orgány by mali v odôvodnení svojich rozhodnutí používať výlučne pojmy definované právnymi predpismi, no takýto názor nemá žiadny právny základ a nevyplýva ani z judikatúry. Mal za to, že odôvodnenia napadnutých rozhodnutí boli plne zrozumiteľné a postačujúce, pričom námietky žalobcu smerovali k nesúhlasu s jeho postupom, avšak ani v náznačku neposkytol svoj pohľad na otázku, ako by mal vyzeráť zákonný postup.

30. Ohľadom likvidačného charakteru uloženej peňažnej pokuty žalovaný uviedol, že táto otázka bola riešená v odôvodnení prvostupňového ako aj druhostupňového rozhodnutia (strany 41, 48 - 50 a strana 15). Uvedenie majetkových pomerov žalobcu (znalca) bolo nevyhnutné i z toho dôvodu, že uloženie sankcie musí byť individualizované a primerané. Toto však neznamená, že nelikvidačný charakter by mal byť jediným kritériom pri úvahe o druhu a výške sankcie. Ak by bolo výsledkom úvahy podľa 27 ods. 8 zákona o znalcoch napríklad uloženie peňažnej pokuty v blízkosti hornej hranice sadzby podľa § 27 ods. 3 písm. b) zákona o znalcoch, malo by byť zvážené, či by bolo jej uloženie v predmetnej výške likvidačné. Ak by bol na základe získaných podkladov rozhodnutia, resp. kvalifikovaným odhadom majetkových pomerov ustálený záver, že uloženie peňažnej pokuty v pôvodne zamýšľanej výške by bolo likvidačné, správny orgán by mal pristúpiť k uloženiu takej pokuty, ktorá by bola vzhľadom na pomery dotknutej osoby primeraná. Primeranosťou je podľa žalovaného potrebné chápať uloženie individualizovanej sankcie, ktorá má nelikvidačný charakter, avšak zároveň je spôsobilá naplniť funkcie správneho trestania. Posúdenie likvidačného charakteru sankcie by preto nemohlo byť v neprospech žalobcu. Na účel posúdenia možného likvidačného charakteru peňažnej pokuty správne orgány nie sú povinné zisťovať majetkové pomery komplexne do úplných podrobností a ani príslušná právna úprava im na to neposkytuje prostriedky. Prípustný je aj kvalifikovaný odhad, a preto je postačujúce orientačné zistenie majetkových pomerov. Podľa žalovaného, ak by bolo potrebné zisťovať nielen príjmy, ale aj stav na bankových účtoch účastníka konania, nehnuteľný a hnuiteľný majetok a pod., predstavovalo by to obrovskú, z hľadiska správneho trestania neprimeranú a neúčelnú záťaž.

31. Záverom sa žalovaný vyjadril k námietke pomsty žalobcovi. Takéto obvinenie žalobcom nebolo ničím podložené a vychádzalo z jeho subjektívneho pocitu nespravodlivosti. V tejto súvislosti (odvolanie sa žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10 Sžd/22/2014) uviedol, že dané rozhodnutie nie je možné uplatniť na účely predmetného konania z dôvodu odlišnosti posudzovaných prípadov. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu sa týkalo prípadu priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky (uložený bol zákaz činnosti na 48 mesiacov), kedy sa páchatel' priestupku k jeho spáchaniu priznal a svoje konanie oľutoval na rozdiel od žalobcu.

Posúdenie skutkových tvrdení a právnej argumentácie.

32. Krajský súd v Bratislave ako správny súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci (§ 10, § 11 ods. 1 SSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo na nariadenom pojednávaní konanom za prítomnosti oboch procesných strán a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím v medziach žalobných námietok bolo vydané v súlade so zákonom.

33. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

34. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

35. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

36. Podľa § 11 ods. 3 zákona č. 382/2004 Z. z., znalec, tlmočník alebo prekladateľ zapísaný v zozname nesmie vykonať úkon v odbore alebo odvetví, v ktorom nie je zapísaný; to sa nevzťahuje na znalca, tlmočníka alebo prekladateľa ustanoveného na účely súdneho alebo iného konania súdom alebo iným orgánom verejnej moci.

37. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 382/2004 Z. z. znalecká činnosť je špecializovaná odborná činnosť vykonávaná za podmienok ustanovených v tomto zákone znalcami pre zadávateľa. Úkonmi znaleckej činnosti sú najmä znalecký posudok a jeho doplnenie, odborné stanovisko alebo potvrdenie a odborné vyjadrenie a vysvetlenie.

38. Podľa § 16 ods. 2 písm. b) zákona č. 382/2004 Z. z. znalec je povinný vykonávať znaleckú činnosť riadne a v určenej lehote.

39. Podľa § 17 ods. 6 zákona č. 382/2004 Z. z. titulná strana znaleckého posudku obsahuje identifikačné údaje znalca, označenie "znalecký posudok", poradové číslo znaleckého posudku a stručnú charakteristiku predmetu znaleckého skúmania. "Úvod" obsahuje úlohy určené zadávateľom a právny úkon, na ktorý sa znalecký posudok použije. V časti "posudok" znalec uvedie opis predmetu znaleckého skúmania a skutočností, na ktoré pri úkone znaleckej činnosti prihliadal, uvedie postup, na ktorého základe sa dopracoval k odpovediam na otázky položené zadávateľom a k splneniu ním uložených úloh. V časti "záver" znalec odcituje otázky zadávateľa a uvedie na ne stručné odpovede. Celková skladba znaleckého posudku musí umožniť preskúmať jeho obsah a overiť odôvodnenosť postupov. Prílohy znaleckého posudku môžu tvoriť samostatnú, so znaleckým posudkom nezošitú časť; v takom prípade musia obsahovať údaje o znaleckom posudku, ku ktorému sa viažu, musia byť zošité a opatrené úradnou pečiatkou a podpisom znalca. Ak je prílohou znalecký posudok iného znalca, postačuje identifikácia prílohy v znaleckom posudku. Rovnako sa postupuje pri prílohách, ktorých rozsah je väčší ako rozsah časti "posudok".

40. Podľa § 17 ods. 7 zákona č. 382/2004 Z. z. na požiadanie zadávateľa znalec potvrdí a doplní písomný znalecký posudok alebo jeho obsah bližšie vysvetlí.

41. Podľa § 17 ods. 8 zákona č. 382/2004 Z. z. pri vypracúvaní znaleckých posudkov znalci postupujú podľa všeobecne záväzných právnych predpisov a inštrukcií ministerstva.

42. Podľa § 27 ods. 1 písm. b) zákona č. 382/2004 Z. z. znalec, tlmočník, prekladateľ sa dopustí správneho deliktu, ak poruší iné povinnosti ustanovené týmto zákonom.

43. Podľa § 27 ods. 3 zákona č. 382/2004 Z. z. za správny delikt podľa odseku 1 možno uložiť tieto sankcie:

- a) písomné napomenutie,
- b) peňažnú pokutu do 1 650 eur fyzickej osobe a do 33 190 eur právnickej osobe,
- c) zákaz výkonu znaleckej činnosti, tlmočnickej činnosti alebo prekladateľskej činnosti na obdobie najviac jedného roka,
- d) vyčiarknutie zo zoznamu.

44. Podľa § 27 ods. 4 zákona č. 382/2004 Z. z. sankciu podľa odseku 3 možno uložiť jednotlivo alebo popri sebe; sankciu podľa odseku 3 písm. d) možno uložiť súbežne len so sankciou podľa odseku 3 písm. b).

45. Podľa § 27 ods. 8 zákona č. 382/2004 Z. z. pri ukladaní sankcií za iný správny delikt podľa tohto zákona ministerstvo vychádza z povahy, miery zavinenia, závažnosti, spôsobu, dĺžky a dôsledkov protiprávneho konania alebo opomenutia.

46. Podľa § 29 ods. 1 písm. a) zákona č. 382/2004 Z. z. dohľad nad činnosťou vykonáva ministerstvo sledovaním dodržiavania zákonnosti a správnosti postupov znalcov, tlmočníkov a prekladateľov a preskúmaním podnetov na postup pri výkone tejto činnosti.

47. Podľa § 33 písm. d) zákona č. 382/2004 Z. z. všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo, ustanoví podrobnosti o ustanovení metód znaleckého určenia hodnoty majetku a postupov v prípadoch, v ktorých sa podľa osobitných predpisov vyžaduje určenie hodnoty majetku vrátane majetku podniku alebo časti podniku, alebo zložiek majetku podniku.

48. Podľa § 33 písm. e) zákona č. 382/2004 Z. z. všeobecne záväzný právny predpis, ktorý vydá ministerstvo, ustanoví podrobnosti o identifikačných znakoch, o vedení denníka, o ďalších údajoch zapisovaných do denníka, o osnove a obsahu znaleckého posudku.

49. Podľa § 1 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku táto vyhláška ustanovuje metódy a postupy stanovenia všeobecnej hodnoty majetku znalcom. Ustanovenia osobitného predpisu týmto nie sú dotknuté.

50. Podľa § 4 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku všeobecnú hodnotu zložiek majetku podniku alebo iného majetku stanoví znalec príslušného odboru podľa tejto vyhlášky formou znaleckého posudku.

51. Podľa § 4 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 492/2004 Z. z. o stanovení všeobecnej hodnoty majetku pri stanovení všeobecnej hodnoty zložky majetku podniku alebo iného majetku sa postupuje podľa príloh tejto vyhlášky, vždy s prihliadnutím na osobitosti a technicko-ekonomické určenie tejto zložky majetku.

52. Podľa § 18 ods. 4 písm. b) vyhlášky č. 490/2004 Z. z. znalec vykoná doplnenie znaleckého úkonu na odstránenie metodických alebo formálnych chýb v podanom znaleckom úkone z vlastného podnetu alebo na výzvu zadávateľa alebo ministerstva.

53. Podľa § 3 ods. 1 Správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

54. Podľa § 3 ods. 2 Správneho poriadku správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka, a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným osobám, ktorých sa konanie týka, musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

55. Podľa § 3 ods. 4 Správneho poriadku správne orgány sú povinné svedomite a zodpovedne sa zaoberať každou vecou, ktorá je predmetom konania, vybaviť ju včas a bez zbytočných prietahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správnenému vybaveniu veci. Ak to povaha veci pripúšťa, má sa správny orgán vždy pokúsiť o jej zmiernené vybavenie. Správne orgány dbajú na to, aby konanie prebiehalo hospodárne a bez zbytočného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb.

56. Podľa § 3 ods. 5 Správneho poriadku rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

57. Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Prítom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

58. Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie.

59. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

60. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

61. Podľa § 48 ods. 1 Správneho poriadku ak to pripúšťa povaha veci, môžu účastníci konania medzi sebou so schválením správneho orgánu uzavrieť zmier. Správny orgán zmier neschváli, ak odporuje právnym predpisom alebo všeobecnému záujmu.

62. Predmetom súdneho prieskumu bolo posúdenie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného ako aj prvostupňového správneho orgánu v rozsahu a dôvodov vyplývajúcich z podanej žaloby.

63. Úlohou súdu v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia a postupu správnych orgánov podľa SSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci súdneho prieskumu súd skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe z hľadiska toho, či takéto namietané procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Súd preskúmava aj zákonnosť postupu správneho orgánu, ktorým sa vo všeobecnosti rozumie aktívna činnosť správneho orgánu podľa procesných a hmotnoprávných noriem, ktorou realizuje právomoc stanovenú zákonmi. V zákonom predpísanom postupe je správny orgán oprávnený a súčasne aj povinný vykonať úkony v priebehu konania a ukončiť ho vydaním rozhodnutia, ktoré musí mať zákonom predpísané náležitosti, ak sa na takéto konanie vzťahuje zákon o správnom konaní. Každé rozhodnutie správneho orgánu musí spĺňať všetky zákonom naň kladené formálne náležitosti, t. j. musí byť vydané v písomnej forme, vecne príslušným správnym orgánom. Musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať náležitosti určené všeobecnou právnou úpravou správneho konania (§ 46 a § 47 Správneho poriadku) ako aj osobitnými právnymi predpismi na prejednávajúcu vec sa vzťahujúcimi (zákon č. 382/2004 Z. z.).

64. Osoby dotknuté rozhodnutím správneho orgánu majú právo na také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Absenciu dôvodov v rozhodnutí, na základe ktorých orgán verejnej moci vo veci rozhodol, je treba považovať za prejav arbitrárnosti, znamenajúci porušenie ústavou garantovaného základného práva, majúci za následok nepreskúmateľnosť takéhoto rozhodnutia.

65. Správny súd uvádza, že tunajší súd už rozhodoval v skutkovo a právne podobnej veci, a to rozsudkom sp. zn. 6S/22/2018 dňa 15.11.2017 (žalovaným boli znalcovi uložené sankcie - zákaz činnosti na 1 rok a pokuta 1 200 €), ktorým žaloba bola zamietnutá. V inej veci vedenej na tunajšom súde sp. zn. 2S/57/5018 rozsudkom zo dňa 27.06.2018 (znalcovi bola uložená sankcia - vyčiarknutie zo zoznamu) bolo napadnuté rozhodnutie žalovaného zrušené podľa § 191 ods. 1 písm. d) SSP a vrátené žalovanému na ďalšie konanie, nakoľko žalovaný nedostatočne zdôvodnil uloženie práve najprisnejšej sankcie - vyčiarknutie zo zoznamu.

66. K otázkam výkonu znaleckej činnosti a posudzovania deliktuálneho konania znalcov pri výkone ich znaleckej činnosti ako aj ukladaní sankcií sa tunajší správny súd detailne zaoberal v rozsudku sp. zn. 2S/57/5018 zo dňa 27.06.2018 a preto si súd dovoľí len odčítovať body 32 - 34, časť bodu 35, body 36, 50 a 51 odôvodnenia tohto rozsudku: „Zákon o znalcov upravuje podmienky výkonu znaleckej činnosti, tlmočnickej činnosti a prekladateľskej činnosti, práva a povinnosti znalcov, tlmočníkov a prekladateľov, ako aj podmienky činnosti znaleckých ústavov, podmienky činnosti tlmočnických ústavov, pôsobnosť Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky pri výkone ich činnosti a práva a povinnosti zádavateľov. Účelom tohto zákona je zabezpečenie výkonu znaleckej činnosti, tlmočnickej činnosti a prekladateľskej činnosti predovšetkým v konaniach pred súdmi alebo inými orgánmi verejnej moci, ako aj zabezpečenie výkonu znaleckej činnosti, tlmočnickej činnosti a prekladateľskej činnosti pre fyzické osoby a právnické osoby, ak sa vykonanie úkonu vyžaduje osobitným predpisom.

Účelom deliktuálneho konania vo všeobecnosti je objektívne zistiť, či došlo k spáchaniu deliktu (priestupku, či iného správneho deliktu), kto ho spáchal a akú sankciu je potrebné páchatelovi uložiť. Orgány prejednávajúce správne delikty sú povinné čo najúplnejšie zistiť podklady pre rozhodnutie tak, aby neboli žiadne dôvodné pochybnosti o prejednávanej veci, pričom pochybnosti o spáchanom skutku sa v deliktuálnom konaní vykladajú v prospech obvineného. Objasniť správny delikt znamená okrem iného spoľahlivo zistiť a ustáliť všetky jeho typové znaky, teda znaky skutkovej podstaty správneho deliktu, medzi ktoré patrí aj jeho subjektívna stránka. Definičným znakom správneho deliktu je zavinenie, pričom pri správnom delikte prejednanom v tomto konaní na naplnenie subjektívnej stránky postačuje zavinenie z nedbanlivosti.

Ak bol zistený skutkový stav v priebehu objasňovania správneho deliktu a dokazovania vykonaného správnym orgánom, úlohou správnych orgánov je vyhodnotiť dôkazy v prospech i v neprospech obvineného a vyhodnotením vykonaných dôkazov na základe voľného hodnotenia dôkazov rozhodnúť, či vykonané dôkazy sú dostatočné pre preukázanie zodpovednosti za správny delikt.

Pre preukázanie spáchania správneho deliktu nezáleží na tom, či je preukázaný jediným alebo skupinou dôkazov, či vo forme výpovede alebo listiny, ak taký dôkaz alebo dôkazy nepochybne preukazujú vinu.

Správny orgán použil pri uložení sankcie tzv. absorbčnú zásadu, ktorá tkvie v absorpcii sadzieb (prísnejší trest pohlcuje miernejší), kedy zbiehajúce sa delikty sú postihnuté len trestom určeným pre najťažší z nich, čo pri tejto veci znamenalo, že správny orgán uložil sankciu podľa ustanovenia zákona týkajúceho sa deliktu, za ktorý je určená najprísnejšia sankcia, teda ten skutok, ktorý považoval za všetkých skutkov opísaný vo výroku prvostupňového rozhodnutia za najzávažnejší (zodpovedanie otázok zadávateľa, ktoré nespádajú pod odbory a odvetvia, kde je žalobca zapísaný), vyčiarknutie zo zoznamu znalcov, tlmočníkov a prekladateľov.

Vychádzajúc z čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd z odporúčania výboru ministrov č. R (91) pre členské štáty o správnych sankciách schváleného Výborom ministrov dňa 13.02.1991 ako aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva zastáva súd názor, že trestanie za správne delikty musí podliehať rovnakému režimu ako trestný postih za trestné činy. Je preto nevyhnutné poskytnúť záruky a práva, ktoré sú zakotvené v trestnom zákone a trestnom poriadku nielen obvinenému z trestného činu, ale aj subjektu, voči ktorému je vyvodzovaná administratívno-právna zodpovednosť, čo napokon vyplýva aj zo zásady č. 6 odporúčania o správnych sankciách, podľa ktorej je nevyhnutné v rámci správneho konania vo veciach správnych sankcií poskytovať okrem záruk spravodlivého správneho konania aj pevne zavedené záruky v trestnom konaní. Pri súbehu viacerých správnych deliktov pri nedostatku právnej úpravy je potrebné použiť „analógia e legis“ tzv. absorbčnú zásadu. Zbiehajúce delikty sú tak postihnuté len trestom určeným pre najťažší z nich, čo pri rovnakých sadzbách pokút znamená, že správny orgán posúdi závažnosť deliktu a úhrnný trest uloží podľa sadzby za najzávažnejší z týchto deliktov. Závažnosť pritom posudzuje predovšetkým s ohľadom na charakter individuálneho objektu, čiže záujem, proti ktorému delikt smeruje a ku ktorému je ochrana právnym deliktom určená.

Použitie absorbčnej zásady pri trestaní za viac činný súbeh pri spáchaní viacerých deliktov je na prospech páchatel'a. Sankcia musí byť uložená páchatel'ovi v takej výške, aby jednak odrádzala od ďalšieho protiprávneho konania (páchatel'a ako aj iné osoby) a bola dostatočne zreteľná v majetkovej sfére dotknutej osoby na to, aby ju vnímala ako trest za už spáchané protiprávne konanie, avšak nesmie byť zjavne neprímeraná povahe skutku a jeho dôsledkom. Pre určovanie výšky sankcie je rozhodujúca závažnosť porušenia zákona a jeho následky, t.j. akým spôsobom bol zákon porušený, ďalej treba zohľadniť charakter ohrozeného práva alebo chráneného záujmu, či následok porušenia bol trvalý a v akom bol rozsahu. Je tiež potrebné, aby správny orgán bral ohľad na doterajší postoj páchatel'a k plneniu svojich zákonných povinností. Uloženie sankcie a jej výšku možno považovať za prejav diskrečnej právomoci správneho orgánu. I keď je správny orgán pri ukladaní sankcie len svojou úvahou, táto nesmie byť svojvoľná a neodôvodnená. Právna dostupnosť rozhodnutia akéhokoľvek správneho orgánu, teda i žalovaného, spočíva v tom, že je vydané v písomnej forme, príslušným orgánom v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, vychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci, obsahuje náležitosti určené všeobecnou právnou úvahou správneho konania i náležitosti ustanovené osobitnými právnymi predpismi. Odôvodnenie zahŕňa a hodnotí všetky skutočnosti, ktoré boli podkladom pre výrok rozhodnutia, podáva celkový prehľad o priebehu konania, reaguje na podmienky, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania. Medzi výrokom a odôvodnením musí byť logická zhoda. Odôvodnenie musí byť presvedčivé. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia zodpovedá ústavnému i zákonnému rámcu. Nevyžaduje sa síce, aby na každú zistenú skutočnosť, alebo každý argument účastníka konania, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o skutočnosť, alebo argument, ktoré sú pre rozhodnutie podstatné, musí sa s nimi správny orgán v dôvodoch rozhodnutia vysporiadať“.

67. Z rozsudku tunajšieho súdu sp. zn. 6S/22/2018 zo dňa 15.11.2017 súd poukazuje na odôvodnenie výpočtu druhov znaleckých úkonov a všeobecnej úvahe o správnom delikte (body 46 a 47): "Výpočet druhov znaleckého úkonu v ustanovení § 16 ods. 1 zákona o znalcoch je demonštratívny, t.j. nejde o úplný a vyčerpávajúci zoznam znaleckých úkonov, ale len o pomenovanie tých, ktoré sú v praxi

najčastejšie. Výber jednoduchšej či zložitejšej formy úkonu závisí od stupňa zložitosti posudzovanej problematiky. Pre posúdenie, či ide o znalecký úkon, nie je dôležité označenie úkonu, ale jeho obsah, t.j. či úkon má, alebo nemá základné vlastnosti znaleckého úkonu, najmä odtlačok úradnej pečiatky, znaleckú doložku, a naopak. Pokiaľ by bol určitý úkon označený ako znalecký posudok bez toho, aby spĺňal vyššie uvedené znaky, nešlo by o úkon podľa zákona o znalcoch. Tri základné časti každého znaleckého úkonu sú vymedzenie, riešenie a výsledok úlohy znaleckého skúmania. Obsah znaleckého úkonu je do určitej miery determinovaný jeho vnútornou skladbou (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžk/22/2017 zo dňa 10.05.2018). Dodržiavanie formálnych náležitostí znaleckého úkonu bezprostredne súvisí nielen s jeho presvedčivosťou, ale zároveň aj s jeho preskúmateľnosťou. Presvedčivosť a preskúmateľnosť znaleckého úkonu má dopad na povinnosť znalca vykonávať znaleckú činnosť riadne. Znalecký úkon je vykonaný riadne najmä vtedy, ak jednotlivé výroky znalca obsiahnuté v úkone sú zrozumiteľné a náležite odôvodnené, t. j. úkon je v celom rozsahu preskúmateľný. V takom prípade možno vylúčiť svojvoľu, resp. zjavnú neodbornosť pri vypracovaní úkonu.

Na rozdiel od priestupku legálna definícia iného správneho deliktu nejestvuje. Správny delikt je teóriou správneho práva vymedzený ako „protiprávne konanie, ktorého znaky sú stanovené zákonom a za ktoré orgán verejnej správy ukladá sankcie ustanovené administratívno-právnou normou.“ Zákonodarca v ustanovení § 27 ods. 1 zákona o znalcoch formuluje konania, ktoré ohrozujú, resp. poškodzujú záujem na riadnom výkone činností podľa zákona o znalcoch. Podľa písm. b/ uvedeného zákonného ustanovenia sa znalec dopustí správneho deliktu, ak poruší iné povinnosti ustanovené zákonom o znalcoch. Ide o širokú škálu povinností spočívajúcich napríklad v dodržiavaní zásad pre vypracovanie znaleckých úkonov (obsahové a formálne náležitosti), v poskytovaní súčinnosti orgánom dohľadu, vo vedení denníka, vo vzdelávaní a pod“.

68. K žalobným námietkam vzneseným v tomto súdnom konaní správny súd považuje za potrebné uviesť, že z obsahu pripojeného administratívneho spisu jednoznačne vyplynulo, že opis skutkov - pochybení žalobcu ako znalca pri vypracovaní posudzovaných znaleckých posudkov plne korešpondoval so skutkami (pochybeniami), ako boli opísané v preskúmaných rozhodnutiach a súd nemal žiaden relevantný dôvod spochybňovať skutkové a ani právne závery prijaté správnymi orgánmi v ich rozhodnutiach.

69. V prvostupňovom rozhodnutí správny orgán identifikoval jednotlivé pochybenia žalobcu a tieto rozdelil do 4 kategórií: 1/ neodôvodnenie postupu a nepriloženie príloh slúžiacich na zabezpečenie preskúmateľnosti, 2/ nezatriedenie majetku, 3/ neodcitovanie otázok zadávateľa, 4/ vykonanie znaleckej činnosti nespádajúcej pod rozsah zápisu a zároveň zisteným pochybeniam podradil individuálnu závažnosť. Časť pochybení pokladal za menej závažné napr. neuvedenie dátumov ohliadok, neuvedenie informácií o skúšobných jazdách, neodcitovanie otázok zadávateľa v časti záver, časť sa stredne závažné, napr. neuvedenie samostatného stanovenia technického stavu skupiny pneumatiky a časť za závažné, napr. neodôvodnenie stanovenia východiskových hodnôt VH, neuvedenie výpočtu základnej amortizácie za dobu prevádzky vozidiel, neuvedenie tabuľky stanovenia a výpočtu technického stavu vozidla, neodôvodnenie stanovenia koeficientov, zatriedenie majetku bez evidenčného čísla. Ako najzávažnejšie pochybenie označil vykonanie znaleckej činnosti znalcom (žalobcom) mimo rámec jeho oprávnenia.

70. Žalobca je zapísaný v zozname znalcov, tlmočníkov a prekladateľov v odbore Odhad hodnoty cestných vozidiel, pričom z obsahu všetkých štyroch znaleckých posudkov vyplýva, že časť ním vykonanej znaleckej činnosti - stanovenie všeobecnej hodnoty hnutelných vecí celkom zjavne nespádala pod odbor, v ktorom je zapísaný, ale pod odbor Elektrotechnika a odbor Strojárstvo. Je zrejme oprávnenie žalobcu na vykonanie znaleckého úkonu týkajúceho sa stanovenia všeobecnej hodnoty dopravných prostriedkov avšak žalobca nie je kompetentný na stanovenie všeobecnej hodnoty elektrotechnických a strojových zariadení. Rozsah jeho znaleckého oprávnenia je vymedzený pozitívne a nezahŕňa možnosť stanovenia všeobecnej hodnoty iných zložiek majetku ako cestných vozidiel. Potom je treba prijať záver, že žalobca, ako znalec zapísaný v odbore Odhad hodnoty cestných vozidiel, nedodržiaval povinnosti vyplývajúce zo zákona o znalcoch (§ 11 ods. 3) pri vypracovaní posudzovaných znaleckých posudkov, t. j. nemohol vykonať úkon v odbore alebo v odvetví, v ktorom nie je ako znalec zapísaný. Ohľadom možného postupu žalobcu pri vypracovaní znaleckých posudkov s poukazom na ust. § 11 ods. 3 zákona o znalcoch - výnimka umožňujúca žalobcovi vypracovať znalecký úkon aj v odbore, v ktorom nie je zapísaný, správny súd musí v plnom rozsahu prisvedčiť žalovanému. Predmetná

výnimka je uplatniteľná iba v prípade, ak je znalec na znalecký úkon ustanovený orgánom verejnej moci. V danom prípade tomu však tak nebolo. Žalobca nebol na podanie dotknutých znaleckých úkonov ustanovený ÚRSO, ale posudzované úkony znaleckej činnosti pre zadávateľa vyhotovil na základe zmluvného vzťahu a preto aplikácia výnimky podľa § 11 ods. 3 zákona o znalcoch neprichádzala do úvahy. Taktiež je treba uviesť, že ÚRSO v danom vzťahu nevystupoval ako orgán verejnej moci, ale vystupoval ako súkromnoprávny subjekt, ktorý si vybral znalca (žalobcu) na vypracovanie posudku a uzatvoril s ním zmluvu podľa Obchodného zákonníka. Na tomto závere nič nemení ani prípadný účel podania znaleckého posudku. Prekročenie rozsahu oprávnenia znalca na podanie znaleckého posudku je pochybenie obzvlášť závažného charakteru (správne to bolo vyhodnotené žalovaným), za ktorý prináleží uloženie zodpovedajúcej (najprísnejšej) sankcie. Zároveň správny súd uvádza, že ani prípadné pribratie konzultanta pre zodpovedanie otázok, na ktoré nebol žalobca ako znalec oprávnený ako argument žalobcu neobstojí. Pribratie konzultanta je možné len na zodpovedanie čiastkovej odbornej otázky, ktorá dopĺňa znalecké skúmanie, avšak v rámci odboru a odvetvia, v ktorých je znalec vykonávajúci znaleckú činnosť zapísaný. Pokiaľ však žalobca nebol zapísaný pre príslušné odvetvie a odbor, pod ktorý by spadalo stanovenie všeobecnej hodnoty majetku, nebol oprávnený primárne v tomto kontexte vykonávať znalecké úkony a ani sekundárne pribratie konzultanta z uvedenej oblasti nemožno považovať za prostriedok konvalidácie takto vzniknutého protiprávneho stavu.

71. Ohľadom námietky žalobcu o tom, že znalecký posudok je vtedy riadne vypracovaný, keď je zrozumiteľný pre zadávateľa a preto nemôže byť nepreskúmateľný správny súd uvádza, že zrozumiteľnosť znaleckého úkonu nemôže byť vyžadovaná iba vo vzťahu k jeho adresátovi a v prípade, ak aj tento znalecký úkon nijako nenamietajú, neznamená to, že takýto znalecký úkon je treba pokladať za všeobecne zrozumiteľný. Na zrozumiteľnosti (preskúmateľnosti) každého znaleckého úkonu je všeobecný záujem verejnosti, ktorú reprezentuje štát a v jeho mene žalovaný ako dohľadový orgán nad výkonom znaleckých činností. V opačnom prípade by dohľad žalovaného nad činnosťou znalcov strácal v tomto smere význam. Znalci totiž vypracúvajú úkony znaleckej činnosti (znalecké posudky) nielen v súkromnoprávnom záujme, ale aj vo verejnoprávnom, napríklad pre rôzne štátne inštitúcie a preto je záujem verejnosti na ich riadnom vypracovaní bezpochyby daný. Súd sa v tejto súvislosti navyše stotožňuje so žalovaným, že pre adresáta (zadávateľa) znaleckého úkonu je podstatný jeho záver a nie prioritne jeho obsahová stránka. To ale nič nemení na povinnosti znalca vypracovať, resp. vykonať úkon znaleckej činnosti riadne tak, aby z obsahového hľadiska bol tento úkon všeobecne presvedčivý a preskúmateľný. V danom prípade žalovaný v preskúmaných rozhodnutiach identifikoval a opísal také pochybenia znalca pri vypracovaní znaleckých posudkov, ktoré majú za následok ich nepreskúmateľnosť z dôvodu ich nezrozumiteľnosti. Z vypracovaného znaleckého úkonu musí byť zrejmé akými postupmi a pochodmi sa znalec pri formulovaní svojich záverov riadil. Len prípadné stotožnenie sa zadávateľa so záverom uvedenom v znaleckom úkone nezbavuje znalca (žalobcu) povinnosti riadne znalecký úkon odôvodniť a vyhotoviť tak, aby jeho skladba znaleckého posudku umožňovala preskúmať jeho obsah a overiť dôvodnosť postupov znalca. Iba v takomto prípade je možno znalecký posudok označiť za riadne vykonaný.

72. Správny súd tiež uvádza, že prípadné doplnenie znaleckého úkonu nepredstavuje okolnosť vylučujúcu jeho nepreskúmateľnosť a ani v danom prípade nedošlo takýmto postupom k odstráneniu nedostatku nepreskúmateľnosti znaleckých posudkov (zaradením odcitovania otázok zadávateľa v závere znaleckých úkonov). Za použitia argumentácie žalobcu by sa znalec takýmto spôsobom (doplnenie znaleckého posudku) vždy vedel zbaviť povinnosti vykonávať znaleckú činnosť riadne a teda aj následnej zodpovednosti za správny delikt. Z ustanovení § 17 ods. 7 zákona o znalcoch a § 18 ods. 4 vyhlášky č. 490/2004 Z. z. nevyplýva, že by sa doplnením znaleckého úkonu znalec zbavil svojej zákonnej povinnosti na riadnom výkone znaleckej činnosti. I keď účelom doplnenia znaleckého úkonu je odstránenie metodických alebo formálnych chýb, resp. odstránenie neúplnosti skutkového stavu (po dodatočnom zistení nových podstatných skutočností), neznamená to, že sa týmto spôsobom odstraňujú nedostatky znaleckého úkonu vo vzťahu k povinnosti znalca vykonávať znaleckú činnosť riadne. V danom prípade vypracovaním doplnenia znaleckého úkonu nedošlo a ani nemohlo dôjsť (vzhľadom na charakter porušení) k odstráneniu najzávažnejších pochybení znalca - žalobcu.

73. Žalobcove namietanie spochybňovania posúdenia pochybení zistených prvostupňovým orgánom, a to vo vzťahu k určaniu závažnosti týchto pochybení podľa správneho súdu neobstojí. Súd poukazuje na to, že žalovaný ako orgán štátneho dohľadu nad činnosťou znalcov, je oprávnený v záujme zachovávanía výkonu ich riadnej činnosti skúmať splnenie nielen formálnych, ale aj obsahových

náležitostí znalcom vypracovaného znaleckého úkonu. Súd nespochybňuje, čo v konečnom dôsledku ani nie je v možnostiach žalovaného, že po odbornej stránke žalovaný nemá kapacity na to, aby posudzoval správnosť odborných záverov znalcov, je však oprávnený pri skúmaní riadneho výkonu znaleckej činnosti. Súd prisvedčil žalovanému, že predmetné znalecké posudky, ktoré boli predmetom dohľadu žalovaného, vykazovali z tohto pohľadu viaceré obsahové nedostatky. Okrem iného išlo o absenciu napr. evidenčných údajov - jednotlivých koeficientov, majúcich vplyv na výslednú výšku zistenej hodnoty posudzovaných vozidiel, neuvedenie dátumov vykonania ohliadok, neuvedenie kedy a kde došlo k vykonaniu skúšobných jazd vozidiel a podobne.

74. K námietke o nezákonnej tvorbe novej kategorizácie a terminológii, ktorú nemožno nájsť v zákone o znalcoch a ktorú uviedol žalovaný pri svojej úvahe o druhu a výške uloženej sankcie správny súd uvádza, že správna úvaha predstavuje ponechanie možnosti správneho orgánu v rámci určitého tolerančného pásma formulovať svoje závery autonómne (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžh/3/2010 zo dňa 28.04.2011). Zákonodarca v § 27 ods. 8 zákona o znalcoch vymenúva kritéria na posúdenie stupňa nebezpečnosti prejednávaneho činu pre spoločnosť, t. j. žalovaný ako orgán dohľadu má povinnosť skúmať nielen naplnenie formálnych znakov správneho deliktu, ale aj naplnenie materiálnej stránky iného správneho deliktu. Pri ukladaní druhu a výšky sankcie je žalovaný povinný vychádzať z povahy, miery zavinenia, závažnosti, spôsobu, dĺžky a dôsledkov protiprávneho konania alebo opomenutia. V tejto súvislosti si žalovaný podľa presvedčenia súdu môže v rámci správnej úvahy sám zvoliť aj také bežne používané pojmy, ktoré nie sú exaktne upravené v právnom predpise a ktoré vyplývajú z voľného hodnotenia zistených skutočností. Takto sa to stalo aj v prípade žalobcu, kedy prvostupňový správny orgán rozdelil jednotlivé zistené pochybenia žalobcu pri skúmaných znaleckých úkonoch na viaceré kategórie: formálne nedostatky, závažné pochybenia, stredne závažné pochybenia a menej závažné pochybenia a pod. Žalovaný svoju úvahu vo vzťahu k zisteným pochybeniam riadne a presvedčivo odôvodnil, a preto takýto postup v žiadnom prípade nemožno považovať za nezákonný. Navyše, pojmy, ktoré žalovaný zvolil, sú pojmy v slovenskom jazyku všeobecne známe, jednoznačné vo význame a zrozumiteľné. Vo vzťahu ich spojenia s pochybeniami žalobcu a prepojenia na odôvodnenie sankcie umožnili žalovanému jasne odôvodniť výber druhu sankcie.

75. Vo vzťahu k námietke žalobcu ohľadom povinnosti žalovaného vybaviť vec zmiernu, správny súd sa stotožnil s názorom žalovaného poukazujúc na znenie § 3 ods. 4 Správneho poriadku, ktorý hovorí o zásade rýchlosti a hospodárnosti konania. S touto zásadou súvisí aj možnosť vybavenia veci zmiernu, a to za predpokladu, ak to povaha veci pripúšťa. Zmier je jedným zo spôsobov ukončenia správneho konania, a to dispozitívnym právnym úkonom účastníkov. V praxi ide vcelku o ojedinelú formu ukončenia správneho konania. Vo svojej podstate je to forma procesnej dohody o vyriešení určitých sporných otázok medzi účastníkmi. V správnom konaní má uzavretý zmier procesné účinky rozhodnutia, zákon vyžaduje jeho schválenie správnym orgánom, v ktorom sa premieta súlad s právnymi predpismi a ochrana verejných záujmov. Aby však mohlo dôjsť k uzavretiu zmiernu, musia byť splnené určité podmienky, a to prebiehajúce správne konanie pred príslušným správnym orgánom, ktorého predmetom sú sporné otázky a existencia dvoch alebo viacerých účastníkov, ktorí v konaní majú protikladné postavenie. To znamená, že zmier v správnom konaní nemožno uzavrieť medzi účastníkom konania a správnym orgánom. Ak účastníkom konania je iba jedna fyzická alebo právnická osoba, správny orgán musí vždy vydať rozhodnutie. Na základe uvedeného sa súd stotožňuje so žalovaným, že názor žalobcu je v tomto smere mylný, vychádzajúci z nesprávneho pochopenia tohto inštitútu. To isté platí aj vo vzťahu k názoru žalobcu na možnosť upustenia od potrestania v predmetnom správnom konaní. Súd súhlasí so žalovaným, že tento inštitút nie je upravený v zákone o znalcoch, a preto ak bolo rozhodnuté o vine žalobcu sa spáchaný správny delikt podľa § 27 ods. 1 písm. b) zákona o znalcoch, žalovaný správne rozhodol aj o treste podľa § 27 ods. 3 uvedeného zákona, pričom uložené sankcie bol oprávnený aj kombinovať (§ 27 ods. 4). Zákon o znalcoch taktiež neupravuje povinnosť žalovaného odôvodniť, prečo nepoužil iný druh sankcie, ako ten ktorý uložil. Naopak, povinnosťou žalovaného je presvedčivo zdôvodniť použitý druh sankcie. Navyše, vytykať žalovanému, či prvostupňovému orgánu, že neodôvodnili, resp. neuvažovali o upustení potrestania nie je v prejednávanej veci namieste. Z obsahu oboch napadnutých rozhodnutí je zrejmé, že žalobcovi boli vo vzťahu k predmetným znaleckým posudkom vytykané niekoľkonásobné pochybenia riadne označené v prvostupňovom rozhodnutí, a to vo vzťahu ku každému znaleckému posudku samostatne. Správne orgány v preskúmaných rozhodnutiach riadne vykonali identifikáciu pochybení žalobcu a ich stupeň nebezpečnosti. V tomto kontexte logicky už nebolo nutné poskytnúť správnu úvahu smerujúcu k upusteniu od potrestania. Samotná správna úvaha poskytnutá správnymi orgánmi v súvislosti s uložením sankcie (závažnosť

pochybení) dáva dostatočnú odpoveď na otázku, prečo v danom prípade nebolo možné upustiť od potrestania.

76. V napadnutých rozhodnutiach bolo povinnosťou žalovaného dostatočne a presvedčivo odôvodniť druh a výšku uloženej sankcie. Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súd konštatuje, že žalovaný dostatočným spôsobom odôvodnil tak druh sankcie, ako aj výšku uloženej pokuty, keď posudzoval všetky zákonom požadované kritéria (§ 27 ods. 8 zákona č. 382/2004 Z. z.), narp. uviedol, že v tomto prípade išlo o prvé sankcionovanie žalobcu, ale na druhej strane žalobca vypracovaním nepreskúmateľného znaleckého posudku v časti odbore, v ktorom nie je zapísaný v zozname znalcov, porušil svoju povinnosť riadneho výkonu znaleckej činnosti natoľko, že sankcia zákazu činnosti bola uložená v hornej hranici (1 rok). Súd neprisvedčil žalobcovi ani v súvislosti s namietaným likvidačným charakterom uloženej peňažnej pokuty, ktorá bola uložená vo výške 800 € (stred rozpätia). Podľa názoru súdu žalovaný a pred ním prvostupňový orgán dostatočne odôvodnili výšku uloženej pokuty, a to predovšetkým s poukazom na neexistenciu jej likvidačného charakteru pre žalobcu, kedy žalovaný skúmal osobné a majetkové pomery žalobcu a zistil, že ten vykonáva znaleckú činnosť nielen ako znalec - fyzická osoba, ale aj ako člen pracovnej skupiny znalcov (zamestnanec) znaleckej organizácie E., R.K.S.. Žalovaný zistil, že žalobcovi bola ako odmena za predmetné znalecké posudky uhradená suma 15 398,16 € (v roku 2016) zadávateľom - ÚRSO a v roku 2017 3 000 € za vypracovanie znaleckého úkonu č. 5/2017. Nie je zapísaný v obchodnom a ani v živnostenskom registri. Samotná táto suma tvorí dostatočný predpoklad o spôsobilosti žalobcu byť schopný uhradiť uloženú pokutu vo výške 800 € tak, aby to pre neho nemalo likvidačný charakter a zároveň, aby táto pokuta vzhľadom na závažnosť pochybení žalobcu spĺňala represívny účel. Súd považuje rozsah zisťovania žalovaného ohľadom primeranej výšky sankcie s prihliadnutím na jej odôvodnenie jej nelikvidačného charakteru za dostatočný a primeraný účelu stanovenému zákonom o znalcoch.

77. Správny súd konštatuje, že všetky zistené pochybenia označené ako menej závažné, stredne závažné a závažne neprevyšujú najzávažnejšie porušenie (vykonanie znaleckej činnosti mimo rámca oprávnenia), ktoré považoval aj žalovaný za najzávažnejšie. Je preto možné konštatovať, že žalobca sa dopustil viacerých porušení zákona naplňajúcich znaky skutkovej podstaty viacerých správnych deliktov. Sankcie, ktoré mu boli v konečnom dôsledku uložené boli uložené za toto najzávažnejšie porušenie zákona.

78. Súd vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci dospel k záveru, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade postupovali v súlade s citovanou právnou úpravou, vo veci si zadovážili dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v odôvodnení svojich rozhodnutí uviedli dôvody, na základe ktorých v danej veci rozhodli, námietkami žalobcu sa náležite zaoberali a žalovaný sa súčasne v dôvodoch svojho rozhodnutia náležite vypořiadal s rozkladovými námietkami. V konaní pred správnymi orgánmi bolo nepochybne preukázané, že žalobca sa dopustil konania, ktoré naplňa znaky skutkovej podstaty iného správneho deliktu podľa § 27 ods. 1 písm. b) zákona o znalcoch, za čo mu bola uložená zákonu zodpovedajúca sankcia (zákaz činnosti a peňažná pokuta), ktorá bola zároveň aj dostatočne a vyčerpávajúco odôvodnená. Napadnuté rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie prvostupňového orgánu, súd teda považuje za vecne správne, a preto žalobu ako nedôvodnú v súlade s § 190 SSP zamietol.

79. O práve na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 168 SSP a žalovanému nepriznal právo na náhradu trov konania, nakoľko toto právo mu v systéme správneho súdnictva zásadne neprináleží, žiadne trovy konania mu ani nevznikli, ide o štátny orgán.

80. Toto rozhodnutie senát Krajského súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení zákona č. 33/2011 Z. z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť. Kasačná sťažnosť musí byť podaná v lehote 30 dní od doručenia rozhodnutia súdu. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 443 ods. 2 v spojení s § 145 SSP).

Kasačná sťažnosť sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal.

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak má sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.

V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).